

POVESTEA PRIETENIEI

-Scenetă școlară--

(Parafrază la povestea "Muzicanții din Bremen" de Frații Grimm)

Autor: Prof.înv.primar: Ifrim Nicoleta
Școala Gimnazială "Ion Creangă", Buzău

Povestitorul:

A fost odată ca niciodată...
Să vă spun povestea toată?
Nu, mai bine urmăriți
Ce-au pățit niște amici:

Măgarul:

- Sunt un biet măgar bătrân,
Trist, gonit de la stăpân
Fiindcă nu mai pot munci,
Nu mai pot căra, trudi
Și-am plecat în lumea mare
La astă durere,
Să-mi gădesc o alinare!...

Povestitorul:

Mergând el și azi, și mâine,
Iată, întâlni un câine:
Umilit, zgribulit,
Puricos, terfelit,
Ostenit, pricăjit,
Să mai spun și necăjit?

Măgarul:

- Ce-i cu tine, câine dragă,
Singur-cuc în plină stradă?
Nu tu os, nu adăpost,
Ca după un an de post?

Câinele:

- Ce să fie? O durere!...
De la casa ce-am slujit,
Cu pietre am fost gonit,
Ciomăgit și urgisit!

Că-s bătrân, zile puține...
Cine mai e trist ca mine?
Odată cel mai bun prieten al omului,
Astăzi uite, m-a lăsat căinos
Doar în voia Domnului,
Că nu mai pot în gospodărie,
A-i păzi avuția cu strășnicie!
Și-acum uite, mă tot mănânc de unul singur,
Tot în gânduri negre ori tulburi
Și întrebări fără răspunsuri
De mi se face și negru înaintea ochilor
Și-n cerul gurii:
Cine are de fapt, suflet de câine?
Spune-mi!!!...

Măgarul:

-Toată lumea e c-un of,
Numai noi, cu șapte-opt!
Nici pe mine, chiar așa,
Nu mă dădu fericirea afară din casa mea!
Dar așa i-o fi omului inima
Decât bună, mai mult rea!
Așa că de ce firu-n patru, în zadar, ai mai despica
Dacă așa or fi rosturile pe lumea aceasta?
Și cum te văd bătut de soartă, nefericit
Întocmai ca și mine, leit,
Hai, mai bine-n lumea mare,
Să ne mai uităm sărăcuții de noi, de supărare!

Povestitorul:

Margând ei ca niște frați,
Gânditori și îmbufnați,
Întâlniră un motan
Speriat și sărman,
Zburlit tot și mânios,
Scuipând de frică, spre lume
Strașnic de fioros...

Măgarul și Câinele:

- Ce-i cu tine, măi, fârtat,
Ce te-a speriat
De ești așa de smotocit,
În hal, fără de hal?

Motanul:

- Ce să fie? Necaz mare!
Negru sunt de supărare!...
Viața-ntreagă am slujit
Un stăpân... mai pe nimic!
Iar când mă-mbolnăvii,
Cu ocări el mă goni...
Că-s bătrân și suferind
De nici șoareci nu mai pot să prind!...

Măgarul și câinele

Ia, nu te mai frământa,
Că nu se merită, zău, așa!
De ce-s prietenii pe lume?
Să-ți fie-alături și la rău,
Nu doar la bine!
Hai, cu noi, în lumea mare
Și-mpreună, om scăpa cumva,
De astă mare supărare!

Povestitorul:

Mergând ei încetișor,
Întâlniră-ntr-un obor,
Cocoțat pe-un par, năuc,
Ciufulit și zăbăuc,
Un cocoș cam zăpăcit
Ce cânta-n amiaza zilei,
Mult prea răgușit.
Cum văzu amicii mei,
Fuga-fuga, după ei:

Cocoșul:

- Frații mei, nu mă lăsați!
Stați puțin, mă așteptați!
Dimineața-n zori de zi,
Stăpâna cuțitu-și ascuți!
Fripturică ar mânca,
Nu e chip să pot scăpa!
Salva-ți-mă rogu-vă,
De năpasta aceasta
Cum oți putea!

Măgarul, Câinele și Motanul:

- Vino-ți în fire, nu dispera,
Cu prieteni lângă tine,
Și de moarte poți scăpa!
Hai, mai bine-n lumea mare,
Ne-om găsi noi o scăpare,
Doar nimeni nu pleacă de-acasă,
De bucurie cât de supărare!

Povestitorul:

Mergând ei iavaș-iavaș,
Prin pădure, la doi pași,
Apucând pe-o potecuță,
Iaca, zăriră o căsuță.
Ce credeți că-i bate gândul
Ca să vadă înăuntru?
Pe spinarea de măgar,
Se suie câinele hoinar.
Pe spinarea lui Ham-Ham,
Se suie curiosul de motan.
Pe spinarea de motan,
Cucurigu e-n prim` plan
Și-ncep toți a striga
Fiecare-n limba sa:

Măgarul: I-ha! I-ha! I-ha!.....

Câinele: Ham! Ham! Ham!.....

Motanul: Miau! Miorlau! Miau! Miorlau!.....

Cocoșul: Cucurigu! Cucurigu! Cucurigu!.....

Povestitorul:

Acest cântec cam trăznit
Din căsuță, fu auzit
De cinci tâlhari neomenoși,
Urâți-foc și ticăloși.

Cum la masă se-nfruptau
Cu bunătăți și ce aveau,
La bucate-au renunțat
Căci de spaimă, au înghețat,
Cât ai clipi, pe ușă, s-au strecurat,
Și mâncând pământul,
Tălpășița și-au luat!

Și-au rămas ai noștri amici
Măcar liniștiți dacă nu fericiți,
Să trăiască mai bine un an,
Uniți în prietenie,
Decât singuri și triști,
O veșnicie....

Toată viața, cât trăiești,
Prețuiește de-ntâlnești
Oameni buni și devotați
Ce-ți pot fi mai apropiați
Decât frații adevărați!